ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów T. z. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja:
Rzeczpospolita 1, II — telefon 25-95.

Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11—1; Administracja od 9—3.

Poznań, dnia 1 grudnia 1928.

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 20 zł, półrocznie 10 zł, kwartalnie 5 zł, zagranicą z przesyłką rocznie 24 zł, półrocznie 12 zł, kwartalnie 6 zł. Numer pojedyńczy 1 zł.

NR. 23 Wydawca: *Związek Fabrykantów T. z. w Poznaniu.* **ROK 7**

Oświadczenie Związku Izb Przemysłowo - Handlowych w sprawie podatku przemysłowego.

Dnia 8 listopada br. odbyło się w Katowicach w lokalu Izby Handlowej posiedzenie Międzyizbowej komisji, wyłonionej przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych R. P. w sprawie reformy państwowego podatku przemysłowego. Na konferencji tej, w której wzięli udział delegaci Izby lwowskiej, poznańskiej, krakowskiej i katowickiej ustalono z jednej strony postulaty, które Związek Izb zgłosić powinien w przedmiocie, t. zw. małej reformy podatku przemysłowego, zapowiedzianej ostatnio przez Ministra Skarbu, z drugiej zaś poddano krytycznemu rozpatrzeniu sprawę przyszłej definitywnej reformy tegoż podatku. W wyniku 2-dniowych obrad ustalono, iż t. zw. mała reforma winna uwzględnić conajmniej następujące dezyderaty:

2% stawkę podatku obrotowego należy obniżyć na 1%; obroty hurtowe zarówno firm handlowych jak i przemysłowych bez względu na rodzaj towaru, winny podlegać obniżonej stawce ½%-owej; handel artykułami spożywczemi pierwszej potrzeby opłacać winien podatek w wysokości ½%; stawkę podatku od obrotu przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego obniżyć należy z 5% na 1%; wobec obniżenia stawki podatku obrotowego, spółdzielnie winny opłacać go w tej samej wysokości jak inne przedsiębiorstwa handlowe.

Wprowadzić należy zasadę, iż za obrót podlegający opodatkowaniu, uważa się faktyczne, t. j. **gotówkowe** przychody firm.

W interesie zaktywizowania bilansu handlowego należy zwolnić eksport wszelakiego rodzaju towarów (a nie, jak dotychczas tylko półfabrykatów i gotowych wyrobów) od podatku obrotowego, zatrzymując przy tem w mocy dyspozycję art. 94 ust. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, przewidującego nie stosowaną dotychczas w praktyce zasadę bonifikowania podatku obrotowego, mieszczącego się w cenie eksportowanych zagranicę wyrobów.

W celu usprawnienia działalności komisyj szacunkowych należy Izbom Handlowym zapewnić większy wpływ na wybór ich członków, ponadto zaś na żądanie ¼ części członków komisji, winny być przyciągani z głosem doradczym rzeczoznawcy branżowi z grona osób, wskazanych przez Izby. Rzeczoznawcy buchalteryjni powinni się rekrutować z grona biegłych, ustanowionych przez Izby handlowe, wzgl. winni wydawać władzy skarbowej swoją opinję pod rygorem karnym, przewidzianym dla rzeczoznawców sądowych.

Świadectwa przemysłowe należałoby uchylić, o ile jednak postulat ten nie może być narazie zrealizowany, powinno się znacznie zróżniczkować ich kategorje powiększając w szczególności ilość kategoryj przewidzianych dla handlu. Podział miejscowości na klasy winien ulec zasadniczej rewizji; wprowadzić należy przepis, iż należytość za świadectwo przemysłowe nie może wynosić więcej, niż podatek od obrotu, przypadający za poprzedzający rok podatkowy. Jeśli należytość za świadectwa przekracza tę sumę, płatnik winien mieć prawo wykupienia świadectwa odpowiednio niższej kategorji. Należytość za świadectwo przemysłowe winna być płatną w dwóch ratach półrocznych

Po ostatecznem zaakceptowaniu wniosków Zjazdu międzyizbowego przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych zgłosi on postulaty swoje Ministerstwu oraz czynnikom sejmowym. Równocześnie na konferencji uchwalono, iż Izba katowicka, jako referująca sprawy podatku przemysłowego, kontynuować będzie prace ankietowe, dotyczące ustalenia wytycznych przyszłej definitywnej reformy podatkowej z tem, iż Izba lwowska zajmie się zreferowaniem sprawy procedury wymiarowej i kwestją przyszłej jednolitej ordynacji podatkowej.

Z przemysłu świeczkarskiego.

Przemysł świeczkarski od dłuższego już czasu odczuwał dotkliwie konieczność organizacyjnego zespolenia, aby położyć raz wreszcie kres szkodliwym praktykom i dzikiej — nie liczącej się z niczem konkurencji.

Obok poważnego przemysłu świeczkarskiego powstała w ostatnich czasach wielka ilość drobnych przedsiębiorstw, próbując zająć rynek przez udzielanie długich kredytów dochodzących do 9 miesięcy i licytowanie się wzajemne w zdobywaniu odbiorców, cenami częstokroć nie kryjącemi ceny surowca i kosztów przeróbki.

Skutkiem takiej walki zderutowane zostały zupełnie rynki zbytu, zdemoralizowani odbiorcy, stan świeczkarski podupadł, wielu fabrykantów zmuszonych zostało zamknąć swe warsztaty pracy, a inni w poważnej ilości odając swój produkt na długie, często niepewne kredyty, pozbawili się resztek kapitału obrotowego.

Szukanie o kapitały obrotowe w bankach i o kredyt u Syndykatu Przemysłu Naftowego, który sprzedaje parafinę stanowiącą główny produkt dla wyrobu świec tylko za gotówkę — nie odniosło żadnego rezultatu. Przeciwnie, sytuacja się jeszcze pogorszyła, banki obniżyły kredyt dyskontowy, odbiorcy żądają coraz dłuższych kredytów.

Uświadomiona część fabrykantów świec, która w sierpniu rb. powołała do życia organizację pod nazwą „Związek Fabrykantów Świec Rzeczypospolitej Polskiej“ z siedzibą w Poznaniu, w zrozumieniu całej powagi sytuacji i w przekonaniu, że każdy przemysł najlepiej sobie pomoże, jeżeli sam sobie pomoże, zawarła w ostatnich dniach umowę sprzedaży, popartą w celu jej respektowania materjalnemi gwarancjami swych członków.

Treść tej umowy jest następująca:

„Zrzeszeni w Związku Fabrykantów Świec Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Poznaniu uchwalają sprzedawać swe wyroby li tylko za gotówkę, lub za pokryciem w wekslach nie dłuższych co do terminu, jak 3-miesięcznych. Wysyłka towaru może nastąpić nie wcześniej, jak po otrzymaniu pokrycia gotówkowego resp. wekslowego. Cena za towar obowiązuje w dniu otrzymania zlecenia pokrytego jednocześnie gotówką lub wekslami. W wypadku zlecenia bez równoczesnego pokrycia cena rozumie się tylko jako orjentacyjna i może ulegać wahaniom w zależności od cen surowca. W pierwszym rzędzie wykonywać należy zlecenia za przedpłatą. W drugim rzędzie za zaliczeniem kolejowym, przyczem wpłata w gotówce nie może być niższą od 20% całej należności. W trzecim rzędzie wykonywać należy zlecenia za pokryciem wekslowem i to otrzymanem przy udzieleniu zlecenia.“

Jak z powyższego wynika, umowa ta wprowadzona w życie stanowić może bardzo poważny krok w uporządkowaniu chaotycznego stanu w przemyśle świeczkarskim i zapobiec w pierwszym rzędzie pladze długoterminowych weksli.

Sprawa terminów wekslowych.

Zgodnie ze znanemi uchwałami Komitetu Bankowego przy Ministerstwie Skarbu, według których to uchwał walka z plagą długoterminowych weksli ma być rozpoczęta przez oznaczenie dopuszczalnego czasu biegu weksli dla każdej z poszczególnych branż z osobna z uwzględnieniem panujących w tych branżach stosunków, Dyrekcja Banku Polskiego zwróciła się do centralnych organizacyj branżowych o podanie, jakie okresy biegu weksli (t. j. czas od daty wystawienia do daty płatności) odpowiadają obecnym stosunkom w dwojakim sensie, t. j. z jednej strony w kierunku skrócenia nadmiernych terminów, a z drugiej w kierunku niewywoływania przesilenia w handlu oraz w dalszej konsekwencji także w prze-

myśle i danej branży. Na zasadzie tych informacyj organizacyj branżowych Dyr. Banku Polskiego wyda polecenie do oddziałów, by nie przyjmowały do dyskonta weksli z dłuższym biegiem. W konsekwencji także i banki prywatne, o ile będą chciały korzystać z redyskonta, będą musiały się do tych terminów zastosować — a ponieważ Związek Banków podzielił stanowisko Komitetu Bankowego, nie można wątpić, że banki prywatne na całej linji (zatem także dla tych części podawanych im portfelów, które dyskontują z własnych środków) będą się trzymały tych samych zasad.

Ankieta w sprawie aktywizacji bilansu handlowego.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie rozpisała ankietę w sprawie aktywizacji bilansu handlowego, ustalając następujące programowe tezy:

A. W zakresie zadań wewnętrzno - organizacyjnych sfer gospodarczych.

1. dostosowanie produkcji do potrzeb rynku (konsumentów i warsztatów przetwórczych) drogą współpracy zrzeszeń przemysłowych i handlowych.
2. Rozwinięcie wzmożonej inicjatywy eksportowej.
3. Konsolidowanie i wzmacnianie zrzeszeń producentów (syndykatów) oraz ustosunkowanie się do problemu udziału handlu w syndykatach.
4. Walka z objawami sztucznego przekredytowania odbiorców (przedłużenia terminów wekslowych, nadmierne prolongowanie weksli i kredytów otwartych itp.).
5. Przeprowadzenie w polityce kredytowej Banku Polskiego i banków prywatnych zasady bezpośredniego kredytowania handlu.
6. Propaganda wytworów produkcji krajowej przez instruktorów i agentów.
7. Planowy udział wszystkich gałęzi produkcji w Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu.

B. W zakresie zadań społeczeństwa.

1. Rozwinięcie wytrwałej akcji propagandy patrjotyzmu gospodarczego, mającej na celu pozytywne poparcie produkcji krajowej i pociągnięcie do akcji tej wszystkich czynników społecznych, w pierwszym rzędzie zaś oddziaływanie przez szkołę powszechną, rzemieślniczą, średnią i wyższe uczelnie.
2. Równolegle rozwijanie z akcją propagandy produkcji krajowej, propagandy tej oszczędności, która zmierza do najracjonalniejszego zużytkowania siły nabywczej konsumenta.
3. Poparcie Rządu zorganizowaną opinją publiczną w chwilach jego rokowań handlowych z państwami obcemi.

C. W zakresie zadań Rządu.

1. Ścisłe zrealizowanie w praktyce zasady pierwszeństwa dla produkcji krajowej przy dostawach dla władz i przedsiębiorstw państwowych oraz wywarcie w tym kierunku wpływu, jaki posiada władza nadzorcza na władze i przedsiębiorstwa samorządowe.
2. Zarządzenie rewizji norm technicznych i innych warunków, jakim winny odpowiadać dostawy rządowe dla dostosowania tych warunków i norm do możliwości produkcji krajowej.
3. Utrwalenie efektów doraźnej akcji aktywizacji bilansu handlowego przez cały system polityki ekonomicznej.

Prosimy o nadesłanie nam wniosków w tej sprawie.

Rynek pieniężny.

Napięcie rynku kredytowego dozna przypuszczalnie już w najbliższym czasie pewnej ulgi, której zapowiedzią jest poprawa stanu rachunków Banku Polskiego. Wykaz za pierwszą dekadę listopada podaje pewien wzrost kruszcu i dewiz, a pochodzi to m. i. stąd, że ostatnio udało się zrealizować pakiet obligacyj i listów zastawnych na sumę około 5 milj. dolarów na rynkach zagranicznych, a pochodzące stąd dewizy dostały się oczywiście do Banku emisyjnego. W najbliższym czasie ma być sfinalizowana pożyczka dla Gdyni, względnie na wykonanie prac związanych z rozbudową Gdyni, sięgająca sumy 5 milj. dolarów. Również komunikują nam ze źródła dobrze poinformowanego, że jest jakoby już sfinalizowana tranzakcja kredytowa, wyrażająca się w sumie 2 milj. ft. st. i przeznaczona na sfinalizowanie zbioru zboża przy pomocy znanej konstrukcji zastawu rejestrowego. Według naszego informatora tranzakcja ta przeprowadzona została jakoby przez Bank Handlowy i pod jego egidą mają być rozdzielane kredyty.

W tym związku interesujące są również szczegóły akcji, która w najbliższym czasie będzie podjęta przez Bank Polski.

W Dzienniku Ustaw Nr. 38 i 72 b. r. wymienione są instytucje, którym przyznano prawo udzielania kredytów pod zastaw rejestrowy. Chcąc pchnąć tę sprawę i zainicjować stosowanie zastawu rejestrowego, Bank Polski postanowił udzielać narazie kredytów redyskontowych na weksle, wynikające z zastawu pszenicy, żyta i jęczmienia, przyczem udzielanoby pożyczek w wysokości 50% od wartości giełdowej zboża młóconego i 25%-owej wartości dla zboża w stanie nie młóconym. Z uwagi na to, że nie wszystkie instytucje wymienione w powyższych Dzienikach Ustaw są pod względem organizacyjnym nastawione na przeprowadzenie tej bądź co bądź trudnej konstrukcji, Bank Polski postanowił narazie ograniczyć udzielanie tych kredytów na niektóre z nich, oraz oprzeć całą akcję na bankach państwowych, Banku Ziemiańskim, Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Poznańskim Banku Ziemstwa Kredytowego, Banku Kwilecki Potocki i Ska i Pomorskim Banku Rolniczym.

Paszporty dla wyjazdów w celach eksportowych.

W razie trudności w uzyskiwaniu paszportów dla wyjazdów w celach eksportowych — o ile takie cele podróży nie ulegają żadnej wątpliwości — można się zwrócić do Państwowego Instytutu Eksportowego w sposób dokumentujący potrzebę podróży eksportowej, lub przynajmniej czyniący ją prawdopodobną, poczem Państwowy Instytut Eksportowy zwraca się do odnośnych władz, które wówczas nie czynią absolutnie żadnych trudności, ani co do czasu ważności paszportu, ani co do kraju, ani ewent. co do wystawiania paszportów rocznych na dowolną ilość wyjazdów.

Ustawodawstwo socjalne.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wniosło już na Radę Ministrów znany projekt ustawy o zcalonem ubezpieczeniu robotników od choroby, nieszczęśliwych wypadków, niezdolności do pracy, starości, a także na wypadek śmierci.

Min. przygotowuje się również do wniesienia na Radę Ministrów w najbliższym czasie projektu ustawy o umowach zbiorowych i zbiorowych zatargach pracy.

Nie jest jednak pewne, czy Rada Ministrów zdecyduje już teraz wnieść do Parlamentu powyższe projekty. Następnie sytuacja parlamentarna zupełnie nie pozwala określić momentów, w których te projekty będą mogły być wzięte pod dyskusje. Zdawałoby się raczej, że rozpatrywanie tych projektów w ciałach ustawodawczych odwlecze się bardzo znacznie.

Zresztą Min. Pracy i Opieki Społecznej pracuje nad nowelizacją przepisów o zabezpieczeniu bezrobocia, nad projektem ustawy o orzecznictwie w spra-

wach, dotyczących wszelkich ubezpieczeń społecznych, nad przepisami, dotyczącemi ochrony macierzyństwa i nieletnich, wkońcu nad przepisami, dotyczącemi opieki nad inwalidami i ich rodzinami.

W sprawie obliczania wkładek na rzecz funduszu bezrobocia.

Od Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Poznaniu otrzymujemy komunikat następującej treści:

Zaorząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia w Poznaniu zgodnie z interpretacją Min. Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28. VIII. 1928 r. L. 3014/0. IV. podaje do wiadomości zainteresowanych zakładów pracy, że wkładki na rzecz funduszu bezrobocia od zarobku robotników za czas płatnych urlopów oblicza się w taki sam sposób, jak wkładki od zarobków robotników, zatrudnionych, t. j. od każdorazowo wypłaconych im zarobków przy uwzględnieniu najwyższej normy, ustalonej na zł 7,50 dziennego zarobku, jako podstawy do obliczenia wkładek.

Jeszcze w sprawie ubezpieczenia pracowników umysłowych.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje do wiadomości celem stosowania przy interpretacji postanowień art. 3 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych następujące tezy, zatwierdzone decyzją Pana Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 czerwca 1927 r. na podstawie uchwały Komisji Międzydepartamentalnej w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej, mającej za zadanie rozpatrywanie wątpliwości, powstających przy zaliczaniu pracowników do kategorji pracowników umysłowych.

Tezy.

1. Za pracowników umysłowych w rozumieniu art. 3 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. i ubezpieczeniu pracowników umysłowych należy uważać te osoby, które spełniają czynności administracyjne i nadzorcze. Osoby, wykonywujące czynności, analogiczne do czynności, spełnianych przez wyliczone przykładowo w tym punkcie kategorje pracowników umysłowych, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, chociażby ich tytuł służbowy nie odpowiadał istocie spełnianych przez nie czynności.

2. Zawarty na końcu punktu 1 art. 3 powołanego rozporządzenia warunek technicznego kierowania pracą w zakładzie pracy lub jego oddziałach i odpowiedzialności za całość tej pracy — odnosi się tak do majstrów jak i do równorzędnych z niemi pracowników. Równorzędnymi z majstrami są ci pracownicy, którzy kierują technicznie pracą w zakładach pracy lub ich oddziałach i są za całość tej pracy odpowiedzialni, lecz nie mają tytułu majstrów, czy to dlatego, że im nie udzielono go. czy też dlatego, że w danym dziale pracy tytuł majstra nie jest używany.

3. Osoby, które nie kierując technicznie pracą w zakładzie pracy lub jego oddziałach i nie ponosząc odpowiedzialności za całość tej pracy, mają tytuł majstra lub tytułu takiego używają podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, o ile spełniają takie czynności, które uważać należy za czynności administracyjne, jak np. nadzór nad pracą pewnej grupy osób z prawem dysponowania pracą tych osób — i jeśli obok tych czynności nie spełniają z reguły czynności fizycznych równorzędnych z czynnościami fizycznemi, jakie wykonywują osoby przez nie nadzorowane.

Uzasadnienie.

W myśl art. 3 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych jedynym warunkiem zaliczenia danego pracownika do kategorji pracowników umysłowych jest warunek spełniania czynności administracyjnych i nadzorczych; wyliczenie zawarte w punkcie 1 powołanego artykułu jest tylko przykładowe i wyjaśniające i nie wyczerpuje zakresu osób danej kartegorji, co wyraźnie stwierdzają słowa „jako to" poprzedzające wyliczenie zakończone dodaniem „i t. p."

Odnośnie do majstrów względnie równorzędnych z nimi pracowników wyliczenie zawiera bliższe określenie, w jakich warunkach mają być uważani za pracowników spełniających czynności wymienione w punkcie 1, a mianowicie o ile „kierując technicznie pracą w zakładzie lub jego oddziałach i są za całość tej pracy odpowiedzialni". Że słowa powyższe odnoszą się do majstrów jak również do „równorzędnych z nimi pracowników" wynika to z gramatycznego szyku zdania „majstrów" nietylko nie oddzielono przecinkiem od „równorzędnych", lecz przeciwnie złączono obie te kategorje spójnikiem „lub". Przekonanie to potwierdza również logiczny sens słów następujących po słowie „majstrów", które określają właśnie na czem ta równorzędność z majstrami polega, a mianowicie na tem, że obie wspomniane kategorje pracowników (majstrowie i równorzędni) kierują technicznie pracą i t. d. Za takiem tłumaczeniem przemawia również porównanie postanowienia art. 3 p. 1 powołanego rozporządzenia Prezdyenta Rzeczypospolitej z postanowieniami, odnoszącemi się do „majstrów", zawartemi w innych wcześniejszych i późniejszych przepisach prawnych z dziedziny ustawodawstwa socjalnego, a mianowicie: § 1 p. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 stycznia 1926 r. w sprawie kategorji pracowników umysłowych (Dz. Ust. R. P. nr. 35, poz. 323). § 1 p. 1 cyt. rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej opiewa, że za pracowników umysłowych uważać należy osoby, spełniające czynności administracyjne i nadzorcze, poczem przykładowo wymienia zarządców, konstruktorów i t. d., wreszcie majstrów, którzy kierują technicznie pracą w zakładzie pracy i są za całość tej pracy odpowiedzialni. O równorzędnych z majstrami pracownikach § 1 p. 1 cytowanego rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej wcale nie wspomina. Analogicznie brzmi postanowienie art. 2 p. 1 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o umowie o pracę pracowników umysłowych.

Bliższe te warunki, kwalifikujące majstra jako pracownika umysłowego, wzięte z normalnej organizacji pracy w przemyśle fabrycznym, są tem bardziej konieczne, iż tytuł „majstra" służy również rzemieślnikom, posiadającym przepisany w prawie przemysłowem egzamin majsterski, którzy osobiście wykonywują czynności fizyczne, wynikające z prowadzenia rzemiosła.

Kwestję, czy omawiane bliższe określenie odnosi się wyłącznie do majstrów, czy tylko do równorzędnych z nimi pracowników, wywołała obawa, iż osoby mające tytuł majstra, a nie mające nadzoru technicznego, pozostają poza kręgiem osób, należących do pracowników umysłowych. Obawa niesłuszna, gdyż w tym wypadku decydują czynności, spełniane przez daną osobę. Jeśli dana osoba będzie technicznie kierowała pracą w danym zakładzie pracy lub jego oddziałach i będzie odpowiedzialna za całość tej pracy, to będzie bezwzględnie podlegała ubezpieczeniu pracowników umysłowych, choćby nie miała tytułu majstra, jeżeli zaś będzie miała tytuł majstra, nie spełniając czynności wyżej wymienionych (nadzoru technicznego), nie jest temsamem pozbawiona charakteru pracownika umysłowego, gdyż należy zbadać, czy nie wykonywa innych czynności, kwalifikujących pracownika, jako pracownika umysłowego, objętych punktem pierwszym lub innemi punktami art. 3. I tak np. osoba, mająca tytuł majstra lub używająca takiego tytułu, mająca nadzór nad pewną grupą pracowników fizycznych, będzie podlegała ubezpieczeniu

pracowników umysłowych, gdyż nadzór nad grupą pracowników fizycznych, łączący się z pewnemi nieodłącznemi atrybucjami dysponowania pracą osób nadzorowanych, jest czynnością administracyjną, a zatem objętą punktem 1 art. 3.

Oczywiście, gdyby dana osoba z reguły obowiązana była spełniać czynności fizyczne, równorzędne z czynnościami spełnianemi przez osoby nadzorowane, a tylko obok tego miała nadzór nad innymi współpracującymi — dana osoba byłaby pracownikiem fizycznym.

Natomiast przy tezie odmiennej, każdy „majster“ (a więc i rzemieślnik, prowadzący osobiście rzemiosło) miałby podlegać bezwzględnie obowiązkowi ubezpieczenia, osoba zaś spełniająca czynności, nie podlegająca na technicznym nadzorze i nie mająca tytułu majstra (lub innego tytułu przykładowo w punkcie 1 wyliczonych), a spełniająca jednakże czynności administracyjne (nadzór administracyjny), musiałaby być pozbawiona charakteru pracownika umysłowego.

Wobec powyższego słuszna i zgodna z intencją rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej jest zasada nienadawania tytułowi służbowemu wogóle istotnego znaczenia, które rozporządzenie nadaje tylko czynnościom, spełnianym przez daną osobę, o pozostawienie tytułowi służbowemu znaczenia pomocniczego. Nie wykluczone bowiem są i tego rodzaju przypadki, w których osoba, mająca prawo do pewnego tytułu (np. inżyniera), wykonywa czynności nieodpowiadające temu tytułowi, nie idąc zresztą nawet do krańcowych wypadków, w których wykonywane czynności osoby, mającej tytuł służący niewątpliwie pracownikom umysłowym są czynnościami fizycznemi, spełnianemi zasadniczo przez robotników.

Reforma taryf kolejowych.

Na dzień 30. b. m. została zwołana Komisja, wyłoniona z Komitetu Taryfowego Państwowej Rady Kolejowej do współpracy z biurem reformy taryf, a to celem rozpatrzenia proponowanego projektu taryfy towarowej część I B., oraz wykazu stawek, umożliwiającego wniknięcie w materjalne podstawy na których opiera się projekt części II taryfy towarowej. Przygotowania do reformy taryf weszły zatem w stadjum decydujące. Na szczególną uwagę zasługuje, że poprzedni projekt zróżniczkowania stawek według wagi przesyłki został odrzucony. Obecnie przesyłki

mają się dzielić na przesyłki pospieszne w 2 klasach, na przesyłki drobnicowe poniżej 5.000 kg. w 5 klasach i na przesyłki wagonowe w 2 klasach, przyczem każda z tych klas będzie miała 3 odklasy, a to dla wagi najmniej 5.000 kg., najmniej 10.000 kg. i najmniej 15.000 kg.

Do wykazu stawek w klasach normalnych są dołączone taryfy wyjątkowe projektowane na węgiel oraz na specjalny elaborat, dotyczący projektowanych taryf na przewóz drzewny.

Prowizorjum drzewne polsko-niemieckie.

W najbliższych dniach należy się spodziewać rozpoczęcia rokowań o przedłużenie na 1 rok prowizorjum drzewnego z Niemcami. Zdaniem pewnej grupy niemieckich interesentów drzewnych należy przedłużenie oprzeć na zasadach obecnych przy zniesieniu ograniczenia kontyngentowego co do wywozu drzewa z Polski do Niemiec,, przy przyznaniu Polsce kontyngentu przywozowego do Niemiec na 20.000 mtr.³ dykt i na 5.00 mtr.³ fornierów, oraz przy obniżeniu polskiego cła wywozowego na olchę do 1,10 zł. za 100 kg. Sfery polskie liczą się jeszcze z trudnościami ze strony niemieckich agrarjuszy i niektórych żywiołów politycznych.

Możliwość założenia fabryki margaryny w Polsce.

Nosi się z tą myślą holenderski koncern „Margarine Verkoop Combinate“ ze względu na konkurencję fabryk margaryny dla eksportu z Holandji.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolita 1 — Czcionkami Drukarni Polskiej T. A. w Poznaniu.
Redaktor odpowiedzialny Władysław Szczepański.